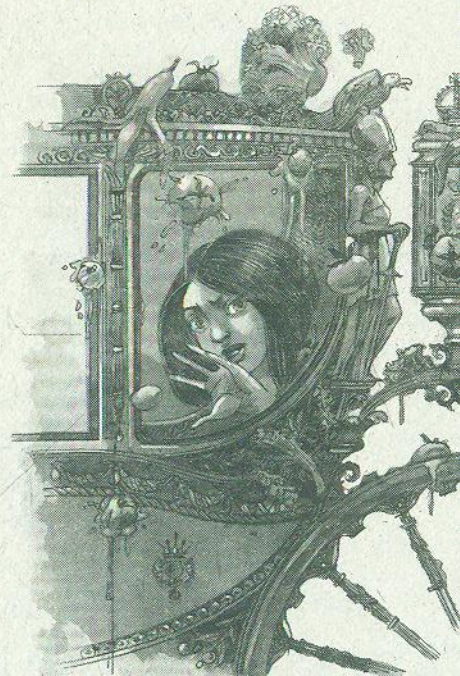

Майже королева

Якщо ти майже все життя планувала своє Довго та Щасливо з дівчиною, з'являється вкрай дивне відчуття, коли плануєш весілля з хлопцем.

Хлопцем, який уникав Агату місяцями.

Вона не могла спати, шунок стискався від жаху. Голова йшла обертотом від думок з приводу того, що потрібно встигнути зробити напередодні великої події. Але не це було справжньою причиною безсоння. Ні, було

іще дещо: вона думала про хлопця, за якого ось-ось мала вийти заміж... Спогад був нестерпний...

Заплаканий Тедрос... Його перекинув через плече чоловік. Із грудей Тедроса виривається первісний пронизливий крик, такий болісний і оглушливий, що інколи Агата чула лише його...

Дівчина перевернулася й сховала голову під подушку. Відтоді минуло пів року — від дня коронації. Із того часу Агата майже не спала. Вона відчула, що біля її ніг на ліжку злегка поворухнувся Різник, він відчував її занепокоєння. Агата зітхнула, пожалівши kota, і спробувала зосередитися на своєму диханні. Поступово вона почала заспокоюватися. Їй завжди легшало, коли вона допомагала іншим, навіть якщо це був лисий, зморшкуватий кіт... «От якби можна було щось зробити, аби допомогти своєму принцу», — подумала Агата. Разом їм завжди вдавалося перемогти будь-які тру...

Цорк...

Серце зупинилося.

Двері.

Дівчина прислухалася, вловила тихе сопіння Різника й скрипіння засува, що відчинявся. Агата вдала, що спить, але водночас рукою почала намацувати ніж на нічному столику.

Дівчина тримала його там, відтоді як приїхала до Камелота. Мусила, адже Тедрос заробив собі ворогів задовго до свого повернення сюди й сходження на трон короля. І навіть якщо ці вороги наразі були ув'язнені, їхні шпигуни снували скрізь, відчайдушно прагнучи вбити його самого та майбутню королеву...

І ось зараз двері її кімнати відчинялися...

О цій порі нікого не пускали до її вітальні. Ніхто не мав права навіть заходити в її *крило*.

Крізь щпарину у дверях на неї впало місячне сяйво. Агаті перехопило подих, коли вона вловила шурхіт кроків мармуровою підлогою. Тінь шпигуна лягла на її шию й розпливлася на простирадлі.

Агата міцніше стиснула ніж.

Позаду неї хтось поволі опустився на матрац.

«Чекай», — наказала вона собі.

Напруга зростала. Зловмисник наблизився.

«Чекай».

Дівчина почула, як шпигун дихає.

«Чекай».

Тінь сягнула її...

«Зараз».

Видихнувши, Агата повернулася, спрямовуючи ніж злочинцеві в шию, але той схопив її за зап'ястя й притиснув до ліжка — ніж пройшов за декілька міліметрів від горла.

Агата затремтіла від жаху, вона і зловмисник дивилися одне на одного розширеними очима.

Було темно, тож дівчина могла розгледіти тільки їх, але тепер вона відчула ще й тепло його шкіри та запах свіжого, росистого поту, і весь страх випарувався. Поволі вона дозволила йому забрати ніж, а потім він видихнув і впав на подушку поруч із нею. Усе це відбувалося настільки швидко й тихо, що Різник навіть не поворухнувся.

Агата чекала, що він заговорить, або притягне її до грудей, або розповість, чому уникав увесь цей час.

Натомість він згорнувся калачиком поряд і заскімлив, наче виснажений пес.

Агата попестила його шовковисте волосся, витираючи піт зі скронь кінчиками пальців, і дозволила йому розхлипатися в її нічну сорочку.

Вона ніколи не бачила, як він плаче. Не бачила таким наляканим і пригніченим.

Але в її обіймах він заспокоївся, його тіло обм'якло від її дотику, і хлопець подивився на неї з ледь помітною посмішкою...

Потім його посмішка зникла.

За ними спостерігали. Біля дверей вимальовувалися невиразні обриси високої жінки в тюрбані, яка скреготнула блискучими зубами.

І цієї миті Тедрос зник так само швидко, як і з'явився.

Крізь вікно на люстру падали промінчики серпневого сонця, відбиваючись просто Агаті в очі.

Сонно блимаючи, вона помітила, що у вкритій павутиною, наче старий надгробок, люстрі бракує кристалів.

Вона притиснула подушку до грудей. Та все ще пахла ним. Різник підкрався, понюхав подушку й пошматував її на клоччя, не встигла Агата й оком змигнути. Кіт знову шмигнув на край ліжка. «Принаймні в його поведінці є покращення», — подумала Агата. Першої ночі в замку він надюрив Тедросу в черевик.

У її крилі прокотилося відлуння голосів. Усе, тепер вона не сама.

Агата, одягнена в мішкувату чорну нічну сорочку, сіла, оглядаючи кімнату.

Приміщення було втричі більшим за весь її старий дім у Гавалдоні. Тут висіли курні дзеркала в дорогоцінних оздобах, стояла продавлена канапа і двохсотрічний стіл зі слонової кістки й китового вуса. Стискаючи подушку, наче рятувальний пліт, Агата в цілковитій тиші оглянула розтріскані мармурові кахлі яскраво-блакитного кольору й відповідні стіни, інкрустовані строкатими золотими квітами. Покої королеви були, як і все у Камелоті: величні здалеку — тьмяні зблизька.

Це стосувалося і її: вона жила в палатах королеви, але досі не була королевою.

До весілля лишалося ще два місяці.

Весілля, яке непокоїло її дедалі більше з кожним днем.

Колись давно Агата уявляла, що житиме довго й щасливо із Софі у Гавалдоні. Вони будуть шанованими власницями котеджу в місті, де щоранку питимуть чай із тостами, а потім прогулюватимуться до «Книжкової крамниці містера Довіля», тепер «Книжкової крамниці А&С», оскільки вона й Софі приймуть справи, коли старий помре. Після роботи вона б збирала трави й квіти, які Софі використовувала б для створення своєї косметики, а потім вони б відвідували матір Агати на Могильному пагорбі, щоб з'їсти рагу з баранячого мозку й пиріг із ящірки (звісно, для Софі були б парений чорнослив і огірки). Вони б жили разом звичайним життям. Щасливо. Їм була б потрібна лише їхня дружба.

Агата міцніше стиснула подушку. *Тепер усе змінилося.* Її мати померла, Софі була Деканом Школи Зла у школі чаклунства, а Агата збиралася вийти заміж за сина короля Артура.

Ніхто так не зрадів весіллю, як Софі, яка надсилала зі свого далекого замку лист за листом із малюнками суконь, тортів, порцелянового посуду, які, на її думку, Агата мала використати під час весілля. («Люба Аггі, ти так і не відповіла щодо тих зразків шифонових вуалей, які я тобі надсилала. Чи запропонованих канпе. Чесно, любя, якщо тобі не потрібна моя допомога, просто скажи мені...»).

Агата глипнула на ті листи, вони лежали купою на столі, укриті курним павутинням. Щодня Агата обіцяла собі, що відповідь на них, але ніколи цього не робила. І найгірше крилося в тому, що вона сама не знала, чому так поводитьсь.

Кроки за межами її кімнати відлунювали голосніше. У животі все стислося.

Так триває вже пів року. Дівчина почувалася більш тривожною, а Тедрос дедалі дужче замикався у собі. Останньої ночі вони вперше отримали нагоду поговорити про те, що відбулося в день коронації, і жоден із них навіть не встиг зронити й слова. Агата знала, що він збентежений... спустошений... принижений... Але не могла нічим йому допомогти, коли він не говорив із нею.

А він не міг говорити з нею, не маючи нагоди опинитися поруч.

Ще більше голосів. Більше кроків.

У роті пересохло, Агата схопила склянку води з нічного столика. Порожня. Карафа теж.

Різник зісковзнув із ліжка, почвалав до потьмянілих подвійних дверей.

Їй потрібно побути наодинці з Тедросом. Не жити окремим від нього життям. Знову мати змогу бути чесними та близькими одне з одним, як раніше. Знову бути самими собою...

Двері відчинилися, і урочисто зайшли чотири служниці, вони були одягнені в однаково скроєні сукні різного пастельного відтінку: персикового, фісташкового, грейпфрутового, трояндового — наче коробка з тістечками. Їх очолювала висока смаглява жінка в лавандовому вбранні, із темними, димчастими очима, блискучою червоною помадою і неслухняним чорним волоссям, яке ледве стримував тюрбан. В одній руці вона тримала шкіряний блокнот, а в іншій — перо, таке довге, що скидалося на батіг.

— Сніданок із весільним флористом о сьомій у ідальні Блакитної вежі; потім зустрічі з претендентами на роль кравця з двадцятихвилинними інтервалами, щоб визначити, хто шитиме весільну білизну; потім інтерв'ю для «Вісника Камелота», щоб анонсувати ваше весілля. О дев'ятій ви відвідаєте зоопарк Камелота: потрібно обрати офіційних весільних голубів. У них є декілька видів різного відтінку білого...

Агата ледве слухала, тому що Персик і Фісташка підняли її з ліжка й розтирали гарячими рушниками, Грейпфрут тицала зубною щіткою до рота, а Троянда

натирала обличчя жменею якогось зілля, як це колись робила Софі, але без харизми й гумору Софі.

— Потім ви підписуєте «Казку про Софі й Агату» у «Книжки & Карлючки» заради збору коштів для ремонту водогону замку, — продовжувала лавандова жінка чіткою аристократичною вимовою, — після цього відбудеться благочинний обід у клубі «Спенсел», де ви читатимете казки дітям багатих меценатів, чиї пожертвування допоможуть відновити підйомний міст...

— Гм-м, леді Гремлейн? А сьогодні в розкладі є час для зустрічі з Тедросом? — голос Агати прозвучав глухо через блакитну сукню, яку на неї саме натягували покоївки. — Ми цілу вічність не обідали разом...

— Після обіду ви отримаєте перший урок вальсу, щоб підготуватися до весільного танцю, потім урок етикету, щоб не зганьбитися на весільному бенкеті, і, нарешті, урок історії про перемоги й катастрофи королівських весіль минулого, щоб ваше потрапило до переліку перших, а не других, — закінчила леді Гремлейн.

Агата зіпнула зуби, коли покоївки почали вовтузитися з її волоссям і макіяжем, як німфи в Доглядальній кімнаті.

— Танці, етикет, історія... знову Школа Добра. Тільки в Школі я мала змогу проводити час із моїм принцем.

Леді Гремлейн звела очі на Агату. Вона закрила нотатник так рвучко, що із оздоби дзеркала випав дорогий камінь.

— Гаразд, оскільки у вас немає інших питань, ваші фрейліни подбають, аби ви були готові до сніданку

вчасно, — кинула вона, розвертаючись до дверей. — Я можу знадобитися моєму королю будь-якої миті...

— Я хотіла б сьогодні побачити Тедроса, — наполягала Агата. — Будь ласка, додайте це до мого розкладу.

Леді Гремлейн завмерла й повернулася, стиснувши губи в червону щілину. Покоївки непомітно позадували від Агати.

— Я б сказала, що ви бачили його більш ніж достатньо минулої ночі. Не за етикетом, — сказала леді Гремлейн. — До весілля король не може знаходитися у вашій кімнаті без свідків.

— Тедрос повинен мати право бачити мене, коли забажає, — сказала Агата. — Я його королева.

— Ще ні, принцесо, — холодно наголосила леді Гремлейн.

— Буду після весілля, — заперечила Агата, — на планування якого я витрачаю весь час, наче безмозка куріпка, замість того щоб допомагати Тедросу керувати країною, королем якої він є. І оскільки ви Головна фрейліна на службі короля і майбутньої королеви, то, звісно, нашу зустріч ви зможете організувати.

— Зрозуміло, — сказала леді Гремлейн, наближаючись до Агати. — Замок розвалюється, ваш король носить корону, але його досі визнали не всі; повсюди снують шпигуни, що мають намір убити вас; колишня королева і її підступний лицар ховаються після коронації, а «Королівська гниль» (заколотницьке видання, яке має намір знищити монархію) називає вас, до речі, «позолоченою знаменитістю з аматорської казки,